

Je devět večer. Malou vesnicí v německém Sasku se ozval neadekvátně hlasitý zvon. Místní psi se rozštěkali, stejně jako jejich páni, kteří se je snažili umlčet. V knihovně vedle jatek se mladá a na vesnici nezvykle krásná knihovnice snaží ignorovat zimnici, která ji oplzle hladí po zádech.

„Proč na mě furt tak čumí?“ pomyslela si knihovnice, která se už po několikáté očima potkala s mužem, který schovával své slídivé pohledy za velkou knihu o slimácích.

Slizký muž okolo šedesátky si knihovnici pečlivě prohlížel a doufal, že pokud v knihovně zůstane dostatečně dlouho, eventuálně by se mohlo něco stát. V ideálním případě spontánní sex.

Čas se táhl, jako by procházel bahnem, a knihovnice si do své dosahové vzdálenosti pomalu připravovala ostré předměty, které by mohla použít k případné sebeobraně. Otrásla se, napůl z té temné myšlenky, napůl chladem a raději si odešla připravit heřmánkový čaj do kuchyňky.

Když odešla, tak si slizoun povzdechl a položil knihu, neb už pro ni neměl využití. Vyndal si z náprsní kapsy starého kabátu ošuntělé zrcátko a při pohledu do něj pochopil, proč je jeho snažení ztráta času. Oprášil si z vráscitého čela lupy a sám pro sebe si zazoufal:

„Ksicht jak zmuchlaný noviny, který nikdo nechce číst.“